

PRVÁ ADVENTNÁ NEDEĽA A

Dnešnou Prvou adventnou nedel'ou sme vstúpili do nového liturgického roka. Opäť sa budeme každú nedel'u stretávať s biblickými čítaniami. Sú upravené do troch liturgických cyklov, a preto sú označené ako rok A, B, C. Každý rok máme možnosť v biblických čítaniach uvažovať o jednotlivých liturgických udalostiach od Adventu cez Pôst, Veľkú noc, obdobie Cez rok a tiež aj sviatky svätých.

Toutou nedel'ou vstupujeme do prvej časti Adventu, ktorá trvá do 16. decembra a potom pokračuje od 17.12. do 24.12. druhou časťou. V prvej časti budeme v kostoloch počúvať texty evanjelií, ktoré nás budú upozorňovať na takzvané „posledné veci človeka, čiže eschatologické texty.“ Tak je to aj v dnešnú nedel'ou. Prví kresťania nie celkom dobre pochopili slová Pána Ježiša o jeho druhom príchode na tento svet, lebo si mysleli, že príde už za ich života, a preto predávali svoje majetky a nosili ich k nohám apoštolov, aby ich títo rozdávali chudobným. Takto vidíme, ako prví kresťania mysleli na Ježišov príchod. My ľudia v dnešnej dobe – opačne – málo myslíme na Ježišov druhý príchod, a preto aj nás Pán Ježiš napomína: „*Bedlite, lebo neviete, v ktorý deň príde váš Pán. Buďte pripravení, lebo Syn človeka príde v hodinu, v ktorú sa ani nenazdáte.*“ Lepšie povedané, Pánov príchod to nie je len jeho príchod na konci sveta, ale to je aj jeho príchod na konci nášho života.

Dajme si otázku: „Ako máme bedliť?“ Vieme, že Pán Ježiš sa stal človekom a prijal nás za svojich bratov a sestry, lebo sviatosťou krstu sme sa stali synmi či dcérami nebeského Otca a skrze to sme sa stali jeho bratmi a sestrami. Bedliť teda znamená nezabudnúť na tento vzácny vzťah. Nestrať z očí tento nový vzťah dieťať a k Otcovi. Stále naň pamätať, prežívať ho, cítiť ho. Som milovaný syn nebeského Otca. Som milovaná dcéra nebeského Otca. Pán Ježiš chce, aby sme tento vzťah nestratili, aby sme si ho nedali nikým a ničím ukradnúť, lebo je to ten najvzácnejší poklad v našom živote.

Pravda, keby sme mali všetci zaručené, že sa dožijeme vysokého veku a zomrieme na nejakú dlhú chorobu, koľkí by sme si pomysleli, že sa pripravíme na smrteľnej posteli, a preto cez celý život nemusíme myslieť na prípravu. Ale Pánu Ježišovi nestačí takáto pripravenosť. Jemu nestačia naše posledné vzdychy, naše posledné údery srdca, naše nehybné údy a umierajúce telo. Tak málo by sme mu chceli dať? Istotne súhlasíte, že nie. On žiada viac. On chce, aby sme cez celý svoj život mysleli na tieto jeho dary, a preto boli pripravení a bedlili. Koľko ľudí denne umiera náhle, bez prípravy, či je to infarkt, dopravná nehoda alebo prírodné živly ako zemetrasenia, o ktorých aj teraz počúvame v správach. Je to stále – obrazne povedané – zdvihnutý Boží prst. Dajme si otázku: Sme pripravení? Nesmieme hazardovať, lebo ak by sme hovorili, že stačí sa pripraviť na smrteľnej posteli a žiť si hriechom životom, tak by sme sa vystavovali nebezpečenstvu hriechu proti Duchu Svätému a takýto hriech Pán Boh nedovolí odpustiť.

Uvediem na to takýto príklad z môjho kňazského života, keď som bol kaplánom. Jedného dňa podvečer som sa vracal zo školy. Pred farou stál pán dekan, ktorý sa mi hneď zdal nervózny. Keď som sa ho opýtal, čo sa mu stalo, tak ma vzal do kancelárie a tam mi povedal pre neho otrasný príbeh. Prišla ho zavolať matka slobodného syna, asi 40-ročného, ktorý zomieral na rakovinu pečene, aby ho rýchlo išiel zaopatriť. Hovoril mi, že okamžite si vzal potrebné veci, sadol do auta a išiel s ňou na lazy, kde bývala. Asi v strede cesty sa jej opýtal, či syn vie, že prídem. Ona odpovedala tak neisto: „Viete, pán dekan, veď keď príde, tak dovolí.“ Ďalej pán dekan hovoril: „Vstúpil som do jeho izby, ležal obrátený tvárou k stene a už bol skoro v kóme. Matka ho budila a keď sa prebral, tak mu povedala, že je tu pán dekan, ktorý ho prišiel vyspovedať a udeliť mu ďalšie sviatosti. Na tieto slová sa prebral.“ Ďalej mi dekan tiež povedal: „Martin, v živote som nepočul z úst zomierajúceho také bohorúhanie ako od neho. A nikdy som

nepočul také ostré nadávky na kňazov a na Cirkev. Zhrozený som sa vrátil na faru. Asi o dve hodiny prišla opäť s tým, že už súhlasí, aby som prišiel. Keď som prekračoval prah dverí na jeho izbu, počul som silný, ale posledný jeho výdych. Tak blízko som bol pri ňom a už som mu nepomohol.“ Vtedy mi tiež dekan povedal, že je to poučenie aj pre mňa v tom čase ako začínajúceho kňaza, aby som budúcich veriacich varoval pred opovážlivým spoliehaním sa na Božie milosrdenstvo.

Vstupujeme do krásneho adventného obdobia. Začína predvianočná nálada, čo nám pripomína očakávanie Pána Ježiša na konci sveta, ale aj na konci nášho života. Je vhodný čas, aby sme prijali výstražné slová Pána Ježiša z dnešného evanjelia, a tak bedlili.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.